

Pól Ó Muirí je podle mého názoru nejšikovnější současný irský písíci spisovatel. Tento příběh je první ze tří krátkých příběhů na téma Druhá světová válka, které kdysi vyšly v týdeníku Foinse. Oslovily mě proto, že válečný patos mě v literatuře obecně oslovuje, a také proto, že toto téma je v irské literatuře neobvyklé.

Děj je nutno trochu uvést. Irská republika se Druhé světové války neučastnila, byla neutrální. Při německých náletech na Velkou Británii a na Severní Irsko (které bylo narozdíl od jižní Republiky součástí Spojeného království a tudíž ve válečném stavu s Německem) se často stávalo, že letci zabloudili a havarovali nad Irskem, domnívají se, že jsou v Anglii.

Pól Ó Muirí

Válka: Irsko

Když jsem se probral, nadechl jsem se. Hnědá bažinatá voda mi rázem zalila nozdry, pronikla mi do krku a začala mě dusit. Vyplivl jsem ten hnus a vzepjal se pod záchvatem kašle. S bolestí jsem opatrně zvedl hlavu z vodnatého bláta a vzdal díky Bohu, že jsem přežil. Pak jsem se začal smát. Říká se o nás sice, že jsme rasa, která se moc nesměje, ale přesto jsem ze sebe vypustil záchvat smíchu; záchvat smíchu, který svou divokostí zaplnil celé nebe.

Myslím, že jsem tím ďábelským křikem, který mi vycházel ze rtů, vyrušil i orly. Postupně jsem se uklidnil. *Komisch*, říkal jsem si, že jsem vyskočil z hořícího, rozstříleného a umírajícího letadla, že jsem vyskočil do špinavé noci, že jsem přežil a pak se málem utopil na zemi. *Komisch*, smál jsem se sám sobě a nebral ohled na nebezpečí, která na mě tady na zemi čekala.

Nakonec mě našli dva muži, otec a syn. Zahlédli můj padák, jak se bělavě vyjímá na rudém vřesu. Správně bych ho býval měl schovat, ale abych řekl pravdu, měl jsem války plné zuby a byl jsem tajně rozhodnut nevrátit se domů, dokud nebude po všem. Našli mě ochromeného mým vlastním smíchem.

Neobtěžoval jsem se s útekem a s velkým srdcem se jim vzdal, přestože je mi jasné, když na to teď vzpomínám, že ani jeden z nich nebyl ozbrojen. Jak uviděli moje zvednuté ruce, začali se smát. Otec pohlédl na syna a promluvil na něj v jazyce, který mi nepřipadal jako angličtina. Syn na něj promluvil tím stejným tichým, rychlým jazykem a pak se otočil na mě: „*Not England. Ireland. Donegal.*“ To jsem pochopil a s úlevou jsem nechal ruce klesnout.

Odvedli mě dolů po svahu do malého domu. Někdo přede mě postavil vajíčka, slaninu a mléko a já se dosyta najedl. Vtom se ozvalo zdvořilé zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil policista. Udivilo mě to, protože němečtí policisté přestali zdvořile klepat už před lety. Pozdravil všechny v domě, potřásl si se mnou rukou a začal ke mně zdlouhavě, rozvážně promlouvat. Z posunků a zvuků jsem pochopil, že s ním musím hned odejít. Dojeda jsem, zatímco děti domácích na mě fascinovaně hleděly. Když jsem měl hotovo, vzpomněl jsem si, že mám u sebe pořád ještě pistoli. Vyndal jsem si ji z letecké kombinézy a podal ji policistovi. Pořádně jsem ho tím vylekal, to vám říkám! Svoji leteckou helmu jsem pak daroval jednomu z dětí, otci rodiny jsem podal ruku a ten mi jí energicky potřásl.

Když jsme odcházeli z domu, paní domácí nás poprášila svěcenou vodou a policista se pokřičovat. Udělal jsem totéž, přestože nejsem katolík. Následoval jsem policistu dolů po silnici a zbytek války jsem strávil ve vězení v Kildare. Byla to občas nuda, ale na utíkání jsem neměl náladu. Už jsem si svoje odbojoval v Polsku, ve Francii a v Británii. Než jsem v Irsku spadl do bláta, viděl jsem dost spálených, roztrhaných mrtvol na to, abych byl rád, že jsem sám naživu a vcelku. Ale stejně je to *komisch*, že jsem se málem utopil. Já, letec Luftwaffe.